

PERCEPCIÓK 5 .TAKTILITÁS / PERCEPTIONS 5. TACTILITY

Scroll down for English version.

2021

Rozsly Miriam Eszter: Az érintés az élet forrása

Az ember perceptuális rendszerét öt nagy egységre tagoljuk. Fájóan messze kerültünk az egység élményétől. Ha megnézzük az egység fogalmának meghatározásait, azt látjuk, hogy egység alatt ma egy egésznek valamilyen előre rögzített kritérium alapján lehatárolt részét kell értenünk: Egységre tagoljuk. Nem örület?

percepcio_5. Nyilvánvaló, hogy akkor a percepció témakörében minimum 4 találkozóra sor került már. Szóval maradt nekünk még ez a taktilitás, a percepció 5.

percepció 5? Az 5. percepció a taktilitás. Az 5.?!?

A tudománynak köszönhetően ma már nemcsak tudjuk, hanem bizonyították is, hogy a taktilitás az első. Minden ember első élményei taktilisak, ugyanis a tapintás már nagyjából a magzati kor 16. hetére kialakul és folyamatosan fejlődik. Az érintés alapvető fontosságú a fizikai, a kognitív és nyelvi képességek, a társasági és érzelmi fejlődés szempontjából.

A bőr, mint a fizikai testünk külső határa hivatott a taktilis ingerek felfogására. Bőrünk a legkülönfélébb információkkal szolgál számunkra magunkról és a külső környezetünkről a nap minden percében, a tél hidegéről, a tűz melegéről, a kényelmetlen széktől a szúrós pulcsin át a sötét szobában sunyin meglapuló LEGO kettős hollétéről.

A tapintás az az érzékünk, mely mindig aktív, soha nem pihen. Még akkor is működik, amikor öreg korunkra minden más érzékszervünk meggyengül vagy akár elvész.

Az embernek az élete minden szakaszában szüksége van taktilis élményekre, egy másik ember érintésére. A bőrünket érő ingerekre adott reakcióink, az érintéshez kapcsolódó és az érintések által kiváltott érzelmeink meghatározzák az életminőségünket, tehát az érintés nem pusztán fizikai érzet.

A fizikai kontaktusok és azok sokrétű hatásai kikerülhetetlenek az emberi interakciókban. Részei a kultúrának; érzelmi kifejezőmódokat hoztak létre az idők során, a kommunikáció nonverbális elemei. Tetten érhető az olyan nyelvi fordulatainkban, mint a társas érintkezés, a meleg kézfogás, az elismerően hátba veregetés, a segítő kéz, a gyógyító ölelés, forró csók, irgalmatlan nyakleves. Ahogyan fontos üzenettel bír egy ölelés, egy puszi, egy kézfogás elmaradása, hiánya is. (Többek közt ezért, az „elhanyagolást” ma már a bántalmazások körébe soroljuk.)

Az érintésben rejlő erőről, az emberi élet spirituális síkján is kiemelkedő voltáról tanúskodik, hogy érintéssel történő gyógyítások megtalálhatóak barlangrajzokon, papirusztekercseken, illetve a Bibliában Jézus számos esetben gyógyít betegeket kézrátétellel.

És érintéssel kezdődik minden emberi élet. Tény, hogy koronként, kultúránként eltérőek a szexuális szokások, más a szexualitás megítélése, de abban teljesen biztos vagyok, hogy érintés, érintkezés nélkül szexuális együttlét sem az elmúlt évezredekben, sem napjainkban nem valósult meg. A tevékenység egyik kimeneti pontja nem más, mint az utód. Számomra ez önmagában elég meggyőző érv, hogy az érintésre az élet forrásaként tekintsek. Móricz Zsigmond írta, hogy „Akit nem simogatnak, annak kiszárad a lelke.” Bár e kijelentés tartalmi igazsága tudományosan csak több évtizeddel később nyert bizonyítást, vitathatatlanul sikerült megragadnia a taktilitás általam legfontosabbnak ítélt síkját.

Milyen szépen fejezi ki ezt a 'megérint' szavunk, mely egyszerre jelent fizikai kontaktust és lelki rezdülést. Nem hiszem, hogy ez véletlen volna...

Taktilis élményeink mennyisége és minősége életünk egészére hat; az egyedfejlődésünkre, az önmagunkhoz és a világhoz való viszonyunkra, az egészségünkre, a közérzetünkre nézve elemi befolyással bír. Mégis az érintés,

különösen a nem-szexuális jellegű érintés egyre csak ritkul, és az ember láthatóan egyre sivárabbnak látja az életet, egyre kiégettebb és egyre több testi - lelki betegséget produkál.

Hogy úgy kell-e egyszer tekintenünk a taktilitásra, mint a fejlődés egyik áldozatára, esetleg a definícióinkat kell a jövőben felülvizsgálnunk, vagy csak újra fel kell fedeznünk, el kell ismernünk az érintés értékét és meg kell találunk azt az életformát, melyben az egyéni igényinknek megfelelő taktilis élmények hozzáférhetőek? Nem tudom. Azt azonban látom, hogy bár az érintéshez kapcsolódó attitűdjeink örült módon sokszínűek, ráadásul - mint minden -, folyamatos változásban vannak, de így vagy úgy mégis mindannyian benne járunk az érintések kétirányú utcáiban.

Eszter Miriam Rozsly: Tactility is the source of life

We can divide the human perceptual system into five major units. We got achingly far from the experience of unity. If we have a look at the definitions of the concept of utility, we see that today we mean a part of an integer delimited on the basis of some predetermined criterion: we divide it into utility. Isn't it crazy?

perception_5. It is obvious that till this time at least 4 meetings had already taken place on the topic of perception. So we still have this tactility, perception 5.

perception 5? Perception 5 is tactility. The 5th???

Thanks to science, now we not only know, but they have proven, that tactility comes first. The first experiences of every human being are tactile, as the touch develops at about the 16th week of pregnancy and it is constantly evolving during our whole life. Touch is essential for physical, cognitive and language abilities, social and emotional development. The skin, as the outer limit of our physical body, is designed to absorb tactile stimuli. Our skin provides us with a wide variety of information about ourselves and our external environment every minute of the day, from the cold of winter, to the heat of the fire, from the uncomfortable chair to the prickly sweater or about the sneaking lurking LEGO double in the dark room.

Tactility is the sense which is always active, never rests. It works even when by our old age all of our other senses are weakened or even lost. A person needs tactile experiences at every stage of his/her life, the touch of

another person. Our reactions to stimuli on our skin, our touch-related and touch-induced emotions determine our quality of life, so touch is not only physical feeling.

Physical contacts and their manifold effects are inevitable in human interactions. Parts of culture; emotional expressions have been created over time, nonverbal elements of communication. They are conspicuous in our language twists such as social contact, warm handshake, approvingly slap somebody on the back, helping hand, healing hug, hot kiss, cruel backlash . Just as the absence of a hug, a kiss, a handshake has an important message also. (This is one of the reasons why "neglect" is now being reckoned among a form of abuse.)

The power of touch, as well as its prominence on the spiritual plane of human life, is evidenced by the fact that touch healings can be found in cave paintings, papyrus scrolls, and in the Bible, Jesus heals patients with the touch of his hands in many cases.

And every human life begins with a touch. It is a fact that sexual habits differ from time to time and culture, and the perception of sexuality is different, but I am absolutely certain that sexual intercourse without touch and contact has not taken place in the last millennia or nowadays. One of the outcomes of the activity is none other than the descendant. For me, this in itself is a compelling enough argument to consider tactility as a source of life.

Zsigmond Móricz wrote, "Who is not being caressed, his soul dries up." Although the substantive truth of this statement was not scientifically proven until only decades later, it has arguably succeeded in capturing the plane of tactility that I consider as the most important one.

How beautifully this is expressed by our word 'touch', which means both physical contact and mental vibration. I don't think it's a coincidence...

The quantity and quality of our tactile experiences affect our entire lives; it has an elementary influence on our individual development, our relationship with ourselves and the world, our health, our well-being. Yet touch, especially non-sexual touch, is becoming rarer, and people apparently seeing their lives increasingly bleaker, more burnt out, and they are producing more and more physical and mental illness.

Whether we need to view tactility once as a victim of development, maybe we need to revise our definitions in the future, or just rediscover it, recognize the value of touch, and find a way of life in where our individual needs of tactile experiences are available? I do not know.

However, I see that while our attitudes toward tactility are insanely diverse and, - like everything else - , they are constantly changing, one way or another, we are all involved in the two-way street of touch.